

[Erhard Jakobsen]

forløbne år, har denne regering ikke givet løfter om skattelettelser, ikke givet løfter om at afskaffe arbejdsløsheden osv.

I dag er den realistiske tone opretholdt.

Det samme gælder sandelig ikke oppositionen. I den kritik, oppositionen udøver over for regeringen, ligger indirekte et tilsagn om: vi vil gøre det langt bedre. Valutagæld: ja, det klarer vi ved en vedtagelse i Folketinget om, at nu vil vi ikke have valutagæld mere. Og arbejdsløshed: ja, dér vedtager vi bare, at arbejdsløshed er noget forfærdeligt noget. Det afskaffer vi nu, og det gør vi ved en effektiv og en aktiv og en konstruktiv og jeg ved ikke hvor mange, mange andre -tiver man føjer til. Og så tror man, at det ændrer noget som helst ved noget som helst.

Må jeg straks sige, at af mange års erfaring ved jeg, at så dumme er vælgerne ikke. Den får man ingen til at hoppe på. Nok er vælgerne hukommelse til tider kort, men ikke så kort. De husker udmærket situationen, som den var indtil 1982 og lige deromkring.

Det er en vild overdrivelse, når man i dag om noget som helst område af dansk økonomi bruger udtrykket katastrofal. Det passer ikke. Det svarer slet ikke til den reelle situation. Det ved man udmærket godt. Det er den ene ting, man gør.

Den anden er, at man undervurderer de ting, som er – jeg siger ikke »skabt«, for jeg siger ikke, at det er regeringen, der har lavet det hele. Det, vi vurderer, er ikke regeringens situation; det er landets situation. Man skal hverken overdrive de uheldige ting, der er, eller undervurdere betydningen af de ting, som faktisk eksisterer, hvad enten regeringen har gjort det eller ej. Jeg tror godt, jeg kan bruge den gamle vælgermødehistorie, for den er der sikkert ingen der kender mere. Det er jo mange år siden, det skete.

Folketingsmand Johan Strøm var i sin tid til vælgermøde på Fyn. Det er klart, at en socialdemokratisk regering dengang mødte alle de bebrejdelser, som nu denne regering møder: det var alt sammen regeringens skyld, i hvert fald alt, hvad der var dårligt. Der var en afbryder på første række, en lille, emsig dame formentlig fra fredsbevægelsen eller sådan et sted – nej, miljø fandtes ikke dengang, det var ikke opfundet. Hun blev ved med at afbryde med, at det var regeringens skyld.

Til sidst blev det Johan Strøm for meget. Han var ellers en såre besindig mand. Han sagde: hør nu, lille jomfru. Så sagde hun: jeg er aldeles ikke jomfru. Nå, sagde Strøm, det er måske også regeringens skyld? Da blev regeringen nok frikendt.

Den historie er lærerig, fordi dette med regeringens skyld er et slagord, som fordrejer den politiske debat. Det leder opmærksomheden væk fra, at vi alle sammen har skyld, ikke bare dem, der sidder eller skulle sidde i denne sal, men også dem ude omkring i landet. Mange, mange ting er ikke regeringens skyld og ikke Folketingets skyld og ikke i den forstand befolkningens skyld. De er bare et resultat af de handlinger, befolkningen foretager.

Når vi skal bedømme regeringens indsats, er det vigtigt at huske, at vedrørende en lang række af de allervigtigste problemer har de fire regeringspartier tilsammen 80 mandater, hvor de, der mener noget andet, er valgt med 93 mandater. Det kan man ikke ændre ved ved at skælde ud på de fire for, at de 93 mandater har gennemført noget andet end det, de fire ønskede. Vil man have det ændret, kan man kun gøre det ved at give de fire regeringspartier nogle flere mandater, ellers kan det ikke ændres.

Der er ikke tale om større eller mindre dygtighed hos regeringen. Der er kun tale om, at sådan er den fordeling, vælgerne har skabt. Heldigvis har der i en lang række afgørende spørgsmål været fem partier og dermed flertal.

Jeg ved, at i alle de fire regeringspartier værdsætter vi overordentligt, at Det Radikale Venstre har haft mod og kraft til at stille sig bag ved en række beslutninger, som bestemt ikke egner sig til at blive populære i vælgerkredse. Det Radikale Venstre har gjort det ud fra erkendelsen af det, som også for de fire regeringspartier har været det afgørende: nødvendighedens lov. Jeg vil tro, at en stor, stor del, måske den største del af det, de fem partier er blevet enige om, er noget, som faktisk intet parti ønskede at man skulle gøre, men hvor man blot erkendte, at det her bliver vi nødt til, hvor den forrige regering også godt vidste, at det var nødvendigt, men ikke havde mod og kraft til at gennemføre det, der var nødvendigt.

Men også på de områder, hvor vi har haft radikal støtte til regeringens ønsker, må man